Lietas Nr. C29790511
Lietas arhīva Nr. C-0176-16/22

SPRIEDUMS
Latvijas Republikas vārdā

Rīgā 2016. gada 12.maijā

Rīgas pilsētas Latgales priekšpilsētas tiesa

tiesnese I. Rubina
ar tiesas sēdes sekretāri M. Kovaļčuku,
piedaloties prasītāja pilnvarotam pārstāvim /pers. C/ un atbildētājas pilnvarotam pārstāvim zvērinātam advokātam Robertam Eglītim,

izskatīja atklātā tiesas sēdē civillietu /pers. G/ prasībā pret /pers. D/ par darījuma atzīšanu par spēkā neesošu un ieraksta anulēšanu zemesgrāmatas nodalījumā.

Aprakstošā daļa

2011. gada 12. septembrī /pers. G/ cēlis Rīgas pilsētas Latgales priekšpilsētas tiesā prasību pret /pers. D/ par darījuma atzīšanu par spēkā neesošu un ieraksta anulēšanu zemesgrāmatas nodalījumā.

Prasības pieteikumā norādīti tālākminētie argumenti.

2011. gada 22. februārī prasītājs noslēdzis ar atbildētāju vienošanos par bērna uzturlīdzekļu apmēra noteikšanu un kopmantas sadali. Saskaņā ar vienošanos prasītājam jāsniedz meitai materiālais atbalsts un dzīvokļa īpašums Nr. /adrese/, kadastra Nr. /numurs A/, ir atbildētājas atsevišķa manta.

Prasītājs šo vienošanos uzskata par spēkā neesošu, jo nav sapratis parakstītā dokumenta jēgu. Vienošanās sastādīta valsts valodā, kuru prasītājs nesaprot, kā arī noslēgta privātā kārtā un nesatur norādi uz to, ka tās teksts prasītājam pienācīgi pārtulkots un tā jēga izskaidrota. Ja dokuments būtu noformēts un parakstīts notāra klātbūtnē šāda situācija nebūtu iespējama.

DNS ekspertīzē, kas veikta 2011. gada 30. augustā, konstatēts, ka prasītājs nav /pers. E/ bioloģiskais tēvs. Vienošanās parakstīšanas brīdī šis svarīgais apstāklis prasītājam nebija zināms un tādēļ uzskata, ka notikusi svarīga maldība, kas iznīcina visu darījuma spēku.

Pēc vienošanās pienācīga tulkojuma un juridiskiem paskaidrojumiem, prasītājs konstatējis, ka vienošanās par nekustamā īpašuma atzīšanu par atbildētājas atsevišķo mantu ir noslēgta pretēji viņa interesēm. Nekustamais īpašums iegādāts laulības laikā par prasītāja personiskajiem līdzekļiem, kas iegūti mantojuma ceļā no prasītāja vecākiem. To apliecina atbildētājas vecākās meitas /pers. F/ izsniegtā parādzīme. Atbildētāja nav piedalījusies nekustamā īpašuma iegādē, tādēļ nekustamo īpašumu nav pamata uzskatīta par laulāto kopīgo mantu vai atbildētājas atsevišķo mantu. Pirms vienošanās parakstīšanas prasītājam netika izskaidrota jēdziena "laulāto kopīgā manta" tiesiskā nozīme, kas noveda pie svarīgas maldības no prasītāja puses. Pretējā gadījumā prasītājs šādu vienošanos nebūtu noslēdzis.

Prasītājs ir trešās grupas invalīds, kura slimībai raksturīgi domāšanas traucējumi, kā rezultātā prasītājs ne vienmēr var adekvāti reaģēt uz notiekošo. Prasītāja ieskatā atbildētāja ar viltu un maldināšanu, izmantojot prasītāja veselības stāvokli, piespieda viņu noslēgt vienošanos, kuras saturu, jēgu un nozīmi viņš neapzinājās, un kura bija pretēja viņa interesēm. Lai tiesisks darījums būtu spēkā nepietiek vien ar to, ka darījuma dalībnieki izteic savu gribu, vēl ir vajadzīgs, lai tā būtu radusies brīvi bez maldiem, viltus vai spaidiem. Atbildētāja, zinot par bērna izcelšanos un izstāstot prasītājam nepatiesus faktus, ar viltu panāca vienošanās noslēgšanu.

Prasība pamatota ar Civillikuma 1440., 1445., 1450., 1459 un 1461.pantu.

2011. gada 21. decembrī atbildētāja iesniegusi savus paskaidrojumus par prasību, kuros norāda, ka prasību neatzīst pilnībā. Atbildētājas ieskatā prasītāja argumentiem nav nekāda tiesiska pamata, jo tie nav apstiprināti ar pierādījumiem un ir pretrunā lietas faktiskajiem apstākļiem.

Atbildētāja paskaidro, ka vienošanās noslēgšanas laikā nepastāvēja šķēršļi noslēgt to notariālā kārtībā, bet puses ekonomisku iemeslu dēļ izvēlējās vienošanos noslēgt privātā kārtā. Vienošanos puses parakstīja zvērinātu advokātu "A. Zoltners un partneri" birojā zvērināta advokāta klātbūtnē, kurš izskaidroja prasītājam darījuma būtību un tā sekas. Tāpat zvērināta notāre Evita Mančinska, kuras klātbūtnē prasītājs parakstīja nostiprinājuma lūgumu attiecīgas atzīmes ierakstīšanai zemesgrāmatā, izskaidroja un pārtulkoja prasītājam veiktā darījuma juridiskās sekas.

Pušu starpā 2011. gada 22. februārī noslēgtā vienošanās tikai apliecina pušu starpā jau iepriekš panākto vienošanos par uzturlīdzekļu apmēru un laulāto kopmantu. Puses pārtrauca laulāto kopdzīvi 2010. gadā, prasītājs pārcēlās uz citu dzīvokli un uzturlīdzekļus nemaksāja. Tādēļ atbildētāja 2011. gada 26. janvārī iesniedza Rīgas pilsētas Zemgales priekšpilsētas tiesā prasības pieteikumu par uzturlīdzekļu 120 Ls piedziņu meitas /pers. E/ uzturam. Šajā periodā prasītājs aizmuguriski sāka laulības laikā iegādātās mantas sadali, pārrakstīja automašīnu Nissan X-Trail ar valsts reģistrācijas numuru /TL numurs/, kuru vēl joprojām pats lieto, uz sava dēla vārda.

Lai nepadziļinātu konfliktu, puses vienojās, ka atbildētāja atsauc tiesā prasību par uzturlīdzekļu piedziņu, bet prasītājs labprātīgi maksā uzturlīdzekļus 100 Ls mēnesī meitas uzturam. Tāpat atbildētāja atsakās no prasījuma uz savu daļu no automašīnas, bet par dzīvokli tiek izdarīta atzīme zemesgrāmatā, ka tā ir atbildētājas atsevišķā manta. Minēto vienošanos puses 2011. gada 22. februārī nostiprināja rakstiskā dokumentā.

Atbildētājas ieskatā patiesībai neatbilst prasītāja apgalvojums, ka viņam piešķirtā invaliditātes grupa ir saistīta ar domāšanas traucējumiem. Prasītājs strādā /nosaukums/. Prasītāja darba pienākumi ir saistīti ar lielu atbildību un īpašu risu, jo viņš komplektē vagonu sastāvu. Ar prasītāja norādīto saslimšanu nebūtu iespējams strādāt šādā amatā un neprast valsts valodu.

Atbildētāja nepiekrīt prasītāja apgalvojumam par to, ka dzīvoklis /adrese/, iegūts tikai par viņa naudu, kas saņemta mantojumā no vecākiem. Mantojuma apliecību, kas to apliecinātu, prasītājs tiesā nav iesniedzis. Jau sākotnēji dzīvoklis tika reģistrēts uz atbildētājas vārda.

Ar Rīgas pilsētas Latgales priekšpilsētas tiesas 2013.gada 14.aprīļa lēmumu tiesvedība lietā apturēta līdz laikam, kad tiks izšķirta lieta /pers. G/prasībā pret /pers. D/ par paternitātes pieņēmuma apstrīdēšanu.

Ar Rīgas pilsētas Latgales priekšpilsētas tiesas 2015.gada 1.oktobra protokollēmumu tiesvedība lietā atjaunota.

Tiesas sēdē prasītāja pārstāvis prasību uzturēja uz prasības pieteikumā norādītajiem apstākļiem un pamata.

Tiesas sēdē atbildētājas pārstāvis prasību neatzina un atsaucās uz iepriekš tiesai sniegtajiem paskaidrojumiem.

Motīvu daļa

Noklausījusies pušu pilnvaroto pārstāvju paskaidrojumus tiesas sēdē, pārbaudījusi un novērtējusi lietā esošos rakstveida pierādījumus, tiesa secina, ka prasība nav pamatota un ir noraidāma.

2011. gada 22. februārī starp prasītāju un atbildētāju noslēgta vienošanās par bērna uzturlīdzekļu apmēra noteikšanu un kopmantas sadali (*sk. lietas 11. – 13. lpp.*).

No pušu starpā noslēgtās vienošanās izriet, ka tajā ir ietverti divi dažādi savstarpēji atšķirīgi darījuma priekšmeti, līdz ar to katrs no tiem ir izvērtējams atsevišķi.

[1] *Vienošanās par bērna uzturlīdzekļu apmēra noteikšanu.*

Saskaņā ar vienošanās 3. punktu prasītājs apņemas labprātīgi sniegt meitai /pers. H/, personas kods /personas kods/, materiālo atbalstu 100 Ls jeb 142,29 EUR apmērā, pārskaitot naudu uz atbildētājas norēķinu kontu. Summa izteikta eiro, ņemot vērā *Euro* ieviešanas kārtības likumā norādītās prasības, aprēķinos izmantojot Eiropas Savienības Padomes noteikto maiņas kursu 0,702804 lati par 1 eiro.

No Ģenētiskās testēšanas pārskata Nr. 12P (*sk. lietas 16. – 19. lpp.*) izriet, ka prasītājs nav /pers. H/, personas kods /personas kods/, bioloģiskais tēvs. Prasītājs tiesas ceļā apstrīdēja paternitātes atzīšanu. Ar Rīgas pilsētas 2013. gada 14. jūnija spriedumu un ar Rīgas apgabaltiesas 2013. gada 28. oktobra spriedumu prasība noraidīta. Tādejādi uz prasītāju līdz laikam, kad bērns pats var sevi apgādāt, gulstas pienākums bērnu uzturēt. Pušu starpā noslēgtā vienošanās paredz bērna uzturlīdzekļu apmēru 142,29 EUR mēnesī.

Prasītāja ieskatā atbildētāja, zinot par bērna izcelšanos un izstāstot prasītājam nepatiesus faktus, ar viltu panāca vienošanās noslēgšanu. Fakts, ka prasītājs nav /pers. E/ bioloģiskais tēvs, prasītājam nebija zināms vienošanās parakstīšanas brīdī. Minētais apstāklis pēc prasītāja domām, bija svarīgs un ietekmē vienošanās spēkā esamību. Tādēļ uzskatāms, ka notikusi svarīga maldība, kas iznīcina visu darījuma spēku.

Prasītājs atsaucas uz diviem atšķirīgiem darījuma atzīšanas par spēkā neesošu tiesiskiem pamatiem – viltu un svarīgu maldību.

Rīgas pilsētas Latgales priekšpilsētas tiesas 2013. gada 14. jūnija spriedumā un attiecīgi arī Rīgas apgabaltiesas 2013. gada 28. oktobra spriedumā, ar kuru noraidīta prasītāja prasība par paternitātes atzīšanas apstrīdēšanu, atzīts, ka lietā nav iegūti pierādījumi tam, ka prasītājs ir atzinis bērna paternitāti maldības rezultātā vai paternitātes atzīšanu ir izsaucis viltus no atbildētājas puses (*sk. lietas 57. – 61. lpp.*). Tiesa konstatēja, ka prasītājs ir brīvprātīgi atzinis paternitāti, apzinoties, ka nav bērna – /pers. E/ bioloģiskais tēvs.

Saskaņā ar Civillikuma 1459. pantu viltus ir otras personas prettiesīgs maldinājums, lai viņu piedabūtu izdarīt viņas interesēm pretēju darbību vai atturēties no tās. Turpat Civillikuma 1460. pants noteic, ka tas, kas viltu viegli varējis noskārst, tiesiskā nozīmē nav atzīstams par pieviltu. Tādējādi viltum ir raksturīgs tas, ka pieviltā persona viltu neapzinās.

Kā vienīgo prasības pamatojumu, lai darījumu atzītu par spēkā nesošu viltus dēļ, prasītājs norādījis apstākli, ka atbildētāja apzināti noklusējusi faktu par bērna izcelšanos. Saskaņā ar Civilprocesa 96. panta otro daļu fakti, kas nodibināti ar likumīgā spēkā stājušos spriedumu vienā civillietā, nav no jauna jāpierāda, iztiesājot citas civillietas, kurās piedalās tās pašas puses. Līdz ar to tiesa atzīst par pierādītu faktu, ka uz darījuma noslēgšanas brīdi prasītājs zināja to, ka viņš nav bērna bioloģiskais tēvs, tādējādi nav pamata civiltiesiskā izpratnē atzīt prasītāju par pieviltu.

Vienlaikus prasītājs uzskata, ka fakts, ka viņš nav bērna bioloģiskais tēvs bija svarīgs, kā rezultātā notikusi svarīga maldība, kas iznīcina visu darījuma spēku.

Maldība civiltiesiskā izpratnē ir personas apziņā izveidojies kļūdains priekšstats par objektīvo īstenību, kura ietekmē persona izdara savām patiesajām interesēm neatbilstošu gribas izteikumu. Maldības rašanās ir paša gribas izteikuma izdarītāja darbības vai domu gaitas sekas (*sk. Balodis K. Ievads civiltiesībās. Rīga: Apgāds Zvaigzne ABC, 2007, 251. lpp.*).

Ņemot vērā to, ka uz darījuma noslēgšanas brīdi prasītājs zināja, ka viņš nav bērna bioloģiskais tēvs, nav pamata uzskatīt, ka šis fakts varēja izveidot kļūdainu priekšstatu par objektīvo īstenību, kā rezultātā prasītājs noslēdza savām patiesajām interesēm neatbilstošu darījumu. Kaut arī minētais fakts iespējams ir emocionāli nepatīkams prasītājam, tomēr uz paternitātes atzīšanas dienu, kā to iepriekš konstatējusi tiesa, prasītājam tas bija zināms. Paternitātes atzīšanai ir zināmas juridiskas sekas. Tā uzliek personai, kura atzinusi paternitāti, likumā noteiktās vecāka tiesības un pienākumus, tai skaitā pienākumu gādāt, rūpēties un uzturēt bērnu. Ja paternitātes atzīšanas brīdī prasītājs nezināja vai nesaprata ar likumu uzliktos pienākumus, vai maldījās par to nopietnību un ilgumu, uzskatāms, ka prasītājs ir pieļāvis tiesisku maldību, kuras negatīvās sekas pilnībā jācieš pašam darījuma dalībniekam. Šādā gadījumā darījuma dalībniekam nav absolūti nekādu no paša pieļautās tiesiskās maldības izrietošu prasījumu (*sk. Balodis K. Ievads civiltiesībās. Rīga: Apgāds Zvaigzne ABC, 2007, 252. lpp.*).

Civillikuma 1458. pants noteic, ka maldība jāpierāda tam, kas uz tās pamata prasa atzīt darījumu par spēkā neesošu.

Tiesas ieskatā prasītāja argumenti un paskaidrojumi darījuma atzīšanai par spēkā neesošu svarīgas maldības dēļ vai apstrīdēšanai viltus dēļ bez papildu pierādījumiem, nav pietiekami, lai secinātu, ka darījums par uzturlīdzekļu apmēra noteikšanu bērna uzturam nav spēkā esošs. Civilprocesa likuma 104. panta pirmā daļa noteic, ka pušu un trešo personu paskaidrojumi, kuri ietver ziņas par faktiem, uz kuriem pamatoti viņu prasījumi vai iebildumi, atzīstami par pierādījumiem, ja tos apstiprina citi tiesas sēdē pārbaudīti un novērtēti pierādījumi. Prasītājs konkrētajā lietā nav pierādījis faktus vai apstākļus, kas ļautu secināt, ka darījums noslēgts viltus vai svarīgas maldības dēļ.

Tādējādi tiesa uzskata, ka nav pamata apmierināt prasījumu daļā par vienošanās par bērna uzturlīdzekļu apmēra noteikšanu atzīšanu par spēkā neesošu svarīgas maldības vai viltus dēļ.

[2] *Vienošanās par kopmantas sadali.*

Saskaņā ar vienošanās 4. un 5. punktu pušu laulības laikā iegūtais īpašums – dzīvoklis /adrese/, un pie tā pieguļošās kopīpašuma 301/34830 domājamās daļas, kas 2002. gada 24. maijā ierakstīts Rīgas pilsētas zemesgrāmatā uz atbildētājas – /pers. D/ vārda, ir atbildētājas atsevišķa manta. Prasītājam izsniegta parādzīme par summu, kas atbilst pusei no īpašuma vērtības.

No lietā iesniegtajiem rakstveida pierādījumiem – parādzīmes (*sk. lietas 14. – 15. lpp.*) un zemesgrāmatas nodalījuma noraksta (*sk. lietas 21. lpp.*) izriet, ka vienošanās daļā par kopmantas sadali ir izpildīta.

Prasītājs šo vienošanos uzskata par spēkā neesošu, jo nav sapratis parakstītā dokumenta jēgu. Vienošanās sastādīta valsts valodā, kuru prasītājs nesaprot, kā arī noslēgta privātā kārtā un nesatur norādi uz to, ka tās teksts prasītājam pienācīgi pārtulkots un tā jēga izskaidrota. Prasītāja ieskatā minētie apstākļi ir izraisījuši svarīgu maldību un darījums ir atzīstams par spēkā neesošu.

Atbilstoši Civillikuma 1441. pantam maldība var rasties vai nu no tā, ka par kādiem faktiskiem apstākļiem pavisam trūkst ziņu, vai šīs ziņas ir nepietiekošas – faktiska maldība, vai kādām tiesiskām normām – tiesiska maldība. No Civillikuma 1442. panta izriet, ka tiesiskas sekas ir vienīgi faktiskai, nevis tiesiskai maldībai, jo neviens nevar atsaukties uz likumu nezināšanu. Turklāt tikai svarīga maldība saskaņā ar Civillikuma 1445. pantu izņēmuma visu darījuma spēku, jo tas, kas tā maldījies, nav nemaz devis darījumam savu piekrišanu un darījums nemaz nav noticis.

Vienlaikus saskaņā ar Civillikuma 1587. pantu tiesīgi noslēgts līgums uzliek līdzējam pienākumu izpildīt apsolīto, un ne darījuma sevišķais smagums, ne arī vēlāk radušās izpildīšanas grūtības nedod vienai pusei tiesību atkāpties no līguma.

Ja gribas izteikuma izdarītājs, maldoties, pats ir pieļāvis kļūdu sava gribas izteikuma norisē vai arī šo gribas izteikumu izdarījis uz nepareizu pieņēmumu pamata, viņš ir ieinteresēts, lai kļūmīgais gribas izteikums nebūtu viņam saistošs. Otrs darījuma dalībnieks savukārt ir ieinteresēts, lai noslēgtais darījums pēc iespējas paliktus spēkā. Likumdevējs ir respektējis abu darījuma pušu intereses un noteicis, ka darījuma spēkā neesamība iestājas nevis jebkurā situācijā, kad darījuma noslēgšanu ir ietekmējusi maldība, bet gan tikai likumā īpaši paredzētos gadījumos.

Kā izriet no Civillikuma 1441. – 1445. panta, tad maldība izraisa darījuma spēkā neesamību tikai tad, ja tā ir, pirmkārt, faktiska, otrkārt, atvainojama un, treškārt, svarīga. Par svarīgu maldību ir uzskatāma tikai tāda maldība, kas atbilst Civillikuma 1447. – 1454. pantā norādītajām pazīmēm. Šajā regulējumā likumdevējs ir noteicis deviņus svarīgas maldības veidus: maldība par darījuma šķiru (1447. p.), maldība par lietas identitāti (1448. p.), maldība par līgumsaistību pastāvēšanu (1449. p.), maldība par personas identitāti (1450. p.), maldība par personas spējām un īpašībām (1450. p.), maldība par lietas īpašībām (1451. p.), maldība par atvietojamu lietu daudzumu divpusējā līgumā (1452. p.), maldība par darījuma priekšmeta piederību (1453. p.) un maldība par darījuma priekšmeta pastāvēšanu (1454. p.).

Izvērtējot lietā esošos pierādījumus kopsakarā ar pušu paskaidrojumiem, tiesa nekonstatē nevienu no nosauktajiem svarīgas maldības veidiem.

Kā jau minēts iepriekš, jānorobežo faktiska maldība no tiesiskas maldības. Faktiska maldība ir maldība par kādiem faktiskiem apstākļiem, bet tiesiska maldība ir maldība par tiesību normu saturu, jēgu un nozīmi.

Prasītājs nav iesniedzis tiesai pierādījumus, kas ļautu secināt, ka notikusi maldība par kādiem faktiskiem apstākļiem. No zemesgrāmatas nodalījuma noraksta izriet, ka dzīvoklis /adrese/, un pie tā pieguļošās kopīpašuma 301/34830 domājamās daļas jau 2002. gada 24. maijā ierakstīts uz atbildētājas vārda. Ja prasītājs šo īpašumu iegādājās par mantojumā saņemto naudu, viņš šo īpašumu varēja jau tajā laikā reģistrēt uz sava vārda. Laulība pušu starpā tika noslēgta vēlāk – trīs gadus pēc atbildētājas īpašuma tiesību reģistrācijas zemesgrāmatā. Turklāt, parakstot vienošanos, prasītājam izsniegta parādzīme par summu, kas atbilst pusei no īpašuma vērtības. Attiecīgi ar noslēgto vienošanos puses nokārtoja juridiskās formalitātes, kas atbilst faktiski pastāvošām, jau iepriekš nodibinātām, tiesiskām attiecībām pušu starpā.

Tiesa secina, ka prasītājs, pretēji tam kā viņš pats apgalvo, nav maldināts par faktiskajiem apstākļiem, kas kalpoja par pamatu vienošanās noslēgšanai. Līdz ar to tiesas ieskatā maldība nav uzskatāma par faktisku maldību.

Prasītājs apgalvo, ka nav sapratis darījuma būtību un saturu un tikai pie notāra noslēgts darījums pasargātu viņu no darījuma negatīvajām sekām. Tomēr šāds arguments nav pietiekam, lai darījumu atzītu par spēkā neesošu. Pilngadīgas rīcībspējīgas personas, realizējot gribas privātautonomijas principu, pašas izvēlas veidu un kārtību, kādā darījumu noslēgt. Pusēm ir tiesības brīvi izvēlēties līguma partneri un līguma saturu. Tikai atsevišķos izņēmuma gadījumos likumdevējs darījumam ir noteicis obligātu notariālā akta formu, pārējos gadījumos puses pašas labprātīgi var izvēlēties taisīt darījumu kā notariālo aktu, vai to nedarīt. Šajā gadījumā puses izvēlējās vienošanos slēgt privātā kārtā un likums to neaizliedz. Pusēm pašām ir jāuzņemas atbildība par noslēgtā darījuma sekām, jo tiesiski noslēgts darījums uzliek par pienākumu līdzējiem izpildīt apsolīto. Persona, kura nepārvalda valsts valodu, savu interešu aizsardzībai, var uzaicināt tulku un juristu darījuma satura iztulkošanai un izskaidrošanai pēc saviem ieskatiem un uz sava rēķina.

Tāpat prasītājs apgalvo, ka trešās grupas invaliditāte ir traucējusi saprast savas darbības sekas. Lietā ir iesniegta Veselības un darbnespēju ekspertīzes ārstu valsts komisijas izziņa, kas apliecina, ka darījuma noslēgšanas brīdī arodslimības dēļ prasītājam ir piešķirta trešās grupas invaliditāte (*sk. lietas 20. lpp.*). Tomēr lietā nav iesniegti citi pierādījumi, kas apliecinātu, ka vienošanās noslēgšanas brīdī prasītājs ir atradies nesamaņas stāvoklī vai nespējot saprast savas darbības nozīmi vai nespējot savu darbību vadīt.

Zemesgrāmatu likuma 60. pants noteic, ka privātpersonu parakstiem uz iesniedzamiem nostiprinājuma lūgumiem jābūt notāra vai bāriņtiesas apliecinātiem. Apliecinot parakstu, pārbauda šo personu rīcībspēju un pilnvarnieka vai pārstāvja pilnvaru apjomu.

Tiesa ņem vērā, ka ieraksts par laulātā atsevišķu mantu zemesgrāmatas nodalījumā izdarīts pamatojoties uz nostiprinājuma lūgumu, kuru puses parakstīja zvērinātas notāres Evitas Mančinskas klātbūtnē. Tiesas rīcībā nav pierādījumu tam, ka zvērināta notāre nebūtu pārliecinājusies par to, ka prasītājs ir rīcībspējīgs, ir pie pilnas saprašanas, saprot darījumu un apzinās tā sekas, uz to nav norādījis arī pats prasītājs. Atbilstoši Civilprocesa likuma 96. panta piektajai daļai pusei nav jāpierāda fakti, kurus šajā likumā noteiktajā kārtībā nav apstrīdējusi otra puse. Līdz ar to tiesa pieņem, ka zvērināta notāre ir rīkojusies tiesiski un izskaidrojusi prasītājam sastādītā nostiprinājuma lūguma būtību un tā juridiskās sekas.

Pastāvot šādiem apstākļiem, tiesa uzskata, ka prasītājs nav pierādījis faktus vai apstākļus, kas ļautu secināt, ka vienošanās pamatā ir bijusi svarīga maldība, kuras dēļ darījums būtu atzīstams par spēkā neesošu. Savukārt atbildētāja ir atspēkojuši pret to vērsto prasību.

Tiesa atzīst, ka starp prasītāju un atbildētāju 2011. gada 22. februārī noslēgtā vienošanās par bērna uzturlīdzekļu apmēra noteikšanu un kopmantas sadali ir spēkā esoša, pusēm saistoša un līdz ar to nav pamata apmierināt prasījumus arī to pārējās daļās, tas ir, par vienošanās par kopmantas sadali atzīšanu par spēkā neesošu svarīgas maldības dēļ un atzīmes par nekustamo īpašumu kā laulātā atsevišķu mantu dzēšanu Rīgas pilsētas zemesgrāmatas nodalījumā Nr./numurs B/.

Civilprocesa likuma 42. panta otrā daļa noteic, ja prasību noraida, tiesas izdevumi, kas nav samaksāti iepriekš, piespriežami no prasītāja valsts ienākumos. Ar lietas izskatīšanu saistītie izdevumi uz prasības izskatīšanas dienu tiesā ir 20,24 EUR, ceļot prasību tiesā, prasītājs ir samaksājis 3,30 Ls jeb 4,70 EUR. Tiesa atzīst, ka no prasītāja valsts ienākumos ir piedzenami ar lietas izskatīšanu saistītie izdevumi 15,54 EUR (piecpadsmit eiro un 54 centi).

Saskaņā ar Civilprocesa likuma 204.[1] pantu sprieduma labprātīgas izpildes termiņš nosakāms 10 dienas no sprieduma spēkā stāšanās dienas.

Rezolutīvā daļa

Saskaņā ar Civilprocesa likuma 193. pantu, tiesa

nosprieda

noraidīt /pers. G/ prasību pret /pers. D/ par darījuma atzīšanu par spēkā neesošu un ieraksta anulēšanu zemesgrāmatas nodalījumā.

Piedzīt no /pers. G/, personas kods /personas kods/, valsts ienākumos ar lietas izskatīšanu saistītos izdevumus 15,54 EUR (piecpadsmit eiro un 54 centi), kas iemaksājami pēc sekojošiem rekvizītiem: Saņēmēja iestāde: Tiesu administrācija; reģistrācijas Nr. 90001672316; konta Nr. LV51TREL2190458019000; BIC kods TRELLV22; iemaksas mērķis: ar lietas izskatīšanu saistītie izdevumi civillietā Nr. C29790511.

Noteikt no /pers. G/ termiņu sprieduma daļā par ar lietas izskatīšanu saistīto izdevumu un ar lietas vešanu saistīto izdevumu piedziņu labprātīgai izpildei – 10 (desmit) dienas no sprieduma spēkā stāšanās brīža.

Labprātīgi izpildot spriedumu daļā par ar lietas izskatīšanu saistīto izdevumu piedziņu, maksājumu apliecinoši dokumenti nekavējoties iesniedzami Rīgas pilsētas Latgales priekšpilsētas tiesā.

Spriedums ir pārsūdzams apelācijas kārtībā, 20 (divdesmit) dienu laikā no pilna sprieduma sastādīšanas dienas, Rīgas apgabaltiesas Civillietu tiesu kolēģijā, apelācijas sūdzību iesniedzot Rīgas pilsētas Latgales priekšpilsētas tiesā.

Tiesnese (*personiskais paraksts*) I. Rubina